

țirizare comică, existente latent în text. Apăsarea pe „grecismul” dicției, ni s-a părut deficitară și tributară unui învechit stil de joc, la ambii interpreți; dar, la H. Polizu este cu deosebire artificial alcătuită, după cum neconformă cu ținuta personajului apare bătaia cu pumnul, în ușa iatacului Catincăi, în finalul actului II.

Rolul boierului separatist Alecu Baș, exponentul adversarilor Unirii, a fost realizat în maniere diferite, dar cu egală expresivitate de ambii interpreți: Al. Pop Marțian, a cărui sobrietate și austeritate demnă au contribuit la o discretă marcă a perfidiei personajului; Constantin Sava, cu sfătoșenie și exuberanță, secondat în aceleași tonuri de farsă moldovenească de interpreta lui Zoe Baș, Eliza Nicolau.

Iordache Lambrino a devenit pe scena Teatrului Tineretului, în interpretarea lui Florin Vasiliu, un personaj pitoresc, care ascunde, îndărătul unei acidități juvenile, rapacitatea odioasă a boierului trădător. Momentul trecerii de la unionistul generos la partizanul „monstruoasei coaliții”, care-l va detrona pe Cuza, a fost realizat cu inteligență și tact artistic. Acest moment important pentru evoluția personajului, i-a scăpat lui Valeriu Burlacu, interpretul ieșean, care s-a menținut același de la prima replică, pe un ton uniform, în glumă și haz, evidențiind doar latura pitorească a rolului. Dintre personajele feminine, în am-

bele spectacole, s-a relevat Sofia Coce, (Gilda Marinescu, Liliana Țicău), ușor declamatorie și statuară la Iași, mai frustă, mai pămînteană, pe scena Teatrului Tineretului.

Scenografia acestor spectacole este legată intrinsec de respectivele concepții regizorale. Miron Niculescu, cumulînd ambele funcții, a reușit o transcriere plastică a intențiilor sale: spectacol istoric stilizat într-o viziune înnoitoare; silueta de epocă a personajelor nu alterează mesajul lor vibrant, ideile revoluționare, care și-au găsit împlinirea în epoca noastră. Decorurile Nataliei Bragalia (inexplicabil de urite în actul I) capătă treptat anumite valori plastice — le-am numi calofile — lipsite însă de un relief deosebit.

Schițarea unei concluzii ritoase pe marginea descifrării scenice a mesajului Unirii ni se pare o operație anevoioasă, mai cu seamă prin faptul că numai două spectacole intră în această competiție și analiza lor obligă la o raportare reciprocă.

Concepute pe scara unor proporții diferite — îmbogățind textul într-o viziune scenică creatoare, sau limitîndu-se la redarea lui onestă — ambele spectacole, sensibil diferențiate, posedă un pozitiv factor comun care le poate asigura continuitatea în repertoriu: o tratare contemporană, realistă, elocventă, a episodului istoric.

Mira Iosif

TEATRE ÎN DEPLASARE

CU TEATRUL MUNICIPAL ÎN COMUNA OLTENI

Interesul și dragostea pe care le-au arătat colectivității, întovărășirii și țăranii individuali din comuna Olteni și satele învecinate față de actorii Teatrului Municipal, cu prilejul unei deplasări anterioare, au constituit fermentul însuflețirii cu care colectivul aceluiași teatru a pornit din nou către aceleași meleaguri, cu un nou spectacol. De astă dată, ei aveau să prezinte o piesă care înfățișează frământările proprii acestor țărani, aducînd pe scenă un crîmpei din însăși viața lor.

Spectacolul cu *Recolta de aur* de Aurel Baranga, prezentat la 23 ianuarie în sala

de spectacole a Casei de cultură „Alexandru Ion Cuza”, recent inaugurată, s-a bucurat de aceeași distribuție de la premieră și, în ciuda faptului că ultimul act n-a cunoscut creșterea dramatică necesară (și vom vedea mai târziu de ce), spectacolul s-a impus prin jocul plin de dăruire al actorilor, prin grija pentru redarea cit mai fidelă a ideilor textului. Interpreții s-au străduit să găsească tonurile cele mai proprii, pentru ca mesajul dramatic să fie înțeles pe deplin de publicul cărui i se adresa. Fîrescul și emoția pe care le-au adus fiecare dintrîi interpreți s-au arătat a fi cele mai bune călăuze în aceste strădanii.

La cîteva luni de la premieră, la mai bine de 100 kilometri depărtare de sediu,

intr-o sală cu o temperatură foarte apropiată de aceea la care îngheață apa, spectacolul Teatrului Municipal a păstrat, în cea mai mare măsură, aceleași virtuți pe care le-a dovedit în seara premierei.

În timpul spectacolului am avut vecini, în dreapta, un fecior voinic ce părea a fi în pragul vârstei de a merge la cătănie, iar în stînga, o femeie care trebuie să fi fost de mult investită cu titlul de bunică. Feciorul, care — așa cum am aflat chiar de la el — vedea pentru prima oară o piesă de teatru, urmărea atît de atent cele ce se petreceau pe scenă, încît părea că soarbe fiecare din vorbele pe care le rosteau actorii. „Bunicuța” însoțea apariția fiecărui personaj cu mici comentarii rostite în șoaptă, întrerupte doar la gîndul că ar putea stingheri pe vecini. Puțin experimentată cu teatrul, dar ageră în observarea vieții, confrunța, cîntărea, judeca, stabilea prompt asociații.

În una din pauze, am stat de vorbă cu cîțiva țărani întovărășiți din comună. Unul din aceștia și-a arătat satisfacția în ceea ce privește spectacolul: „Îi cunosc pe tovarășii artiști și de la radio și de rîndul trecut, cînd au venit cu altă piesă. Ne place piesa asta pentru că vorbește despre noi. Îmi place cum joacă Ion Manta și Ștefan Ciubotărașu”.

După terminarea spectacolului, Anghel Valeriu, instructorul brigăzii de agitație din comună, ne-a declarat că spectacolul a reușit să redea cu multă convingere transformările sufletești ale personajelor. În afară de Ștefan Ciubotărașu (în Preotul satului) și Ion Manta (Iacob Istrati), i-au plăcut și Petre Gheorghiu (Mihai), Maria Marsellos (Sofia), Mihaela Juvara (Păuna).

Vasile Stolojan, activist de partid din comuna Gălăteni (în care a doua zi urma să se inaugureze o nouă gospodărie agricolă colectivă), a declarat: „Teatrul e foarte binevenit la noi. Am dori să vină cît mai des. Piesa e foarte potrivită raionului, iar faptele pe care le prezintă, corespund cu totul realităților pe care le cunosc și în mijlocul cărora trăiesc”.

Deplasarea pe care a făcut-o colectivul Teatrului Municipal în comuna Olteni se înscrie cu cînte în cadrul eforturilor depuse de slujitorii teatrului nostru pentru culturalizarea țărănimii muncitoare. Condițiile în care s-a desfășurat spectacolul nu au fost însă dintre cele mai prielnice. S-ar fi cuvenit ca secția de învățămînt și cultură a Sfatului Popular raional — prețuind într-o mai mare măsură strădaniile colectivului bucureștean — să acorde o grijă mai mare încălzirii sălii și cabinelor.

I. R.